

Middel, nemlig en Undersøgelse. Dertil kommer, at man, som det forekommer mig, naar man tager § 1, men modsætter sig vort Ændringsforslag, ser noget forøret paa, hvori egentlig det Ærekrænkende i Fremgangsmaaden mod en saadan Kvinde ligger. Efter min Mening ligger det Ærekrænkende ingenlunde i, at det paalægges hende at lade sig undersøge af Politilegen eller at gaa hjem og staffe en Sægeattest for, at hun ikke feiler Noget. Nei, det Ærekrænkende forekommer mig i højeste Grad at ligge deri, at hun kaldes op for Politiet og sigtes for et utugtigt Levnet og gives en Advarsel i saa Sænsende. Det Ærekrænkende ligger i den Undersøgelse, som gaar forud for at dokumentere hele hendes Færd, og som skulde berettigge Politiet til at give en Advarsel. Det forekommer mig, at kan man gjøre dette uden at krænke hende, saa er det Andet blot en Bisag. Man kunde jo sige: Ja, men man kan jo undersøge disse Kvinder, saasnart de ere dømt, og der er jo ikke noget langt Skridt fra § 1 til § 2; de aflade jo sjældent deres tidligere Levnet paa Grund af en Advarsel, og naar de da komme igjen, kan Politiet faae fat i dem og faae dem dømt. Ja, dersom dette virkelig kunde siges, saa vilde jeg være mere tilbøielig til at gaa ind paa Lovforslagets Bestemmelse, men det er ulykkeligvis vistnok ikke Tilfældet, thi det er netop meget vanskeligt at faae en saadan Kvinde dømt for at have søgt Erhverv paa denne Maade. Vi maa jo erindre, at efter vor nuværende Procesmaade have vi i Reglen kun to Maader at bevise en Ting paa, enten ved egen Tilstaaelse eller ved to Vidner, og disse to Ting ere i disse Forhold meget vanskelige at tilveiebringe. Jeg har navnlig hørt af Folk her i Kjøbenhavn, som have med denne Sag at gjøre, at de paagjældende Kvinder meget godt kjende den Forfæjle, der her er tilstede. De vide godt, at de maaske nok kunne blive nødsagede til at indrømme det paagjældende Forhold, men saa sige de: Vi have ikke faaet Penge, og saalænge som man ikke kan overbevise dem derom, kunne de ikke dømmes. Følgen bliver altsaa den, at en saadan Kvinde, som har faaet en Advarsel, og som fortsætter sit urigtige Levnet, maaske kan gaa aarevis omkring, uden at det bliver muligt for Politiet at tilveiebringe et Bevis mod hende, og altsaa uden at hun kan dømmes, og saa længe er Samfundet altsaa udsat for alle de Fare, som kunne følge af, at en saadan Kvinde gaar løs omkring. Medens jeg er ved denne Sag, skal jeg tillade mig at udtale et Par Ord om Flertallets Forslag, da det maaske kan lette Forhandlingen. Jeg tror ikke, at Flertallets Forslag er saa human, som det giver sig ud for at være, ligesaa lidt som selve Lovforslaget, dersom vi blive staaende ved det, er det. Det kan ganske vist siges, at det er human, at faane en saadan Kvinde for Undersøgelse, men hvad vil Følgen heraf blive? Følgen vil jo blive den, at naar vi faae bestemte

Lovregler om dette Forhold, og Politiet altsaa er afskaaet fra som hidtil efter et vist Skjøn at søge ad andre Veie at komme til en Undersøgelse, saa maa det meget bestrebe sig for at tilveiebringe Bevis imod saadanne Fruentimmer. Følgen vil altsaa blive, at den mere lempelige Fremgangsmaade ikke kan følges. Naar et Fruentimmer — ja, det er jo noget vanskeligt at komme nærmere ind paa saadanne Forhold — søfter omkring eller fort sagt foretager sig Vandlinger, hvorefter Politiet maa tiltro hende at drive Erhverv efter § 1, saa nøies man nu med at kalde en saadan Kvinde op og sige: Du bærer Dig ad paa den og den Maade; nu faar Du en Advarsel og saa visiterer vi Dig, men naar Politiet ikke kan underkaste hende en Visitation, hvilket overfor det Offenslige er det Vigtigste, saa maa det tage Sagen paa en mere alvorlig Maade og navnlig søge at tilveiebringe saadanne Beviser, at hun tilfidsst enten bringes til at vedgaa sit Forhold, eller at hun ligesom overbevises derom. Hun kan ganske vist ikke faae Andet end en Advarsel alligevel, men Politiet kan da anvende Udvalgets Flertalsforslag under Nr. 2 b. Jeg tror, at Genen for slige stakkels Fruentimmer vil være meget større, dersom vi betage Politiet den af os foreslaede Visitationsret. Skjøndt en saadan Undersøgelse for Kvinder, der have den mindste Smitt af Blufærdighedspjælelse tilbage, maa være meget saarende, saa tror jeg dog virkelig ikke, at man gjør dem noget Gode ved at lade Visitationsretten for langt tilbage. Endelig vil jeg gjøre opmærksom paa een Ting, som ogsaa gaar i samme Retning, og det er, at saaledes som Forholdene nu ere her i Kjøbenhavn, og vistnok de fleste Steder, arresterer man ikke en Kvinde, naar hun kommer saa vidt, at hun sættes under Tiltale for at søge Erhverv ved Utugt; men kan man ikke visiterer en saadan Kvinde, sørend efterat endelig Dom er falden, saa vil Følgen meget let blive, at Arrest vil blive et hyppigt anvendt Middel, blot for at forstaaene Omverdenen for de Følger, som hendes frie Gang kan have; men jeg tror ikke, at man gjør den Vedkommende noget Godt derved. Der kunde endnu anføres flere Grunde, men jeg kommer maaske tilbage til denne Sag igjen.

Ændringsforslaget under Nr. 3 gaar ud paa en lille Modifikation, som Udvalget har ønsket at gjøre i Lovforslagets § 2, idet man har ment, at Forholdet med Hensyn til slige Kvinder, naar de skulle dømmes, kan være saa forskjelligt, at det ikke var ønskeligt, at de altid nødvendigvis skulde sættes til Tvangsarbejde, men at det burde tilstedes, at de kunde straffes med Fængsel paa sædvanlig Fængselskøst eller med Fængsel paa Vand og Brød. — Hvad Ændringsforslaget under Nr. 4 angaar, da slutter det sig til 2det Stykke i Lovforslagets § 2, hvor det hedder, at „forinden de Fruentimmer, hvem saadan Dom er overgaaet, indsættes til Straf, skulle de undersøges af en Læge . . .“. Jeg kan